

time ujedno očiti je znamen našeg uskrsnuća, naše besmrtnosti. Kao što nebo urešeno bezbrojem zvijezda jasno svjedoči, da na malenom planetu, što se „Zemlja“ zove, nije ograničen život, nego da ga ima i izvan nje, tako prazan Grob na Golgoti svjedoči, da se život čovječji ne svršava u zatvorenom grobu, jer će doći čas, kad će se grobovi otvori, i mrtvi, koji su u njima, uskrsnut će na novi, ljepši život. (I. Kor. 15, 52).

Dubrovnik.

O, Petar Vlašić.



MOJ ŽIVOT.

KAKO JE DOŠLO DO TISKA OVOG ŽIVOTOPISA.

Imao sam prijatelja, brata svećenika, a druga još iz školskih klupa. Kad je još u muževnoj dobi umro kao žrtva svojih dužnosti, nadoh među njegovim spisima i ovaj rukopis. Prema njegovoj želji evo ga sada objelodanjujem prešućujući mu ime. Samo ću ovo nadodati pokojnikovu rukopisu. Izdahnuo je baš na Božić, dok se Zornica pjevala u njegovoj župnoj crkvi, tako, da se obistinilo, što bijaše predvidio: da će na Božić ležati na odru. Za sprovodom bilo je veoma malo „inteligencije“, ali je zato bilo vidjeti više izlizanih i zakrpanih kaputa, a putem dočekivahu mrtvačka kola majke, udovice i starci; njihove su suze rječitije govorele o nepoznatoj djelatnosti pokojnikovoj negoli ikoja žalobna besjeda.

Kratki konvencionalni nekrolog u mjesnim novinama bilo je zadnje, što je dobio od svijeta. Ali drugo mu nije ni trebalo od svijeta. On je u cvijetu mladosti ostavio svijet, a radio cijeli život za svijet ne mareći za priznanje svijeta. Cijelu plaću svoju očekivao je od svog Boga: Dominus pars haereditatis meae, tu es qui restitues hereditatem meam mihi: Gospodin je dio moje baštine, Ti si onaj koji ćeš mi vratiti moju baštinu. Sada dajem riječ pokojniku.

Zašto hoću da opišem svoj život?

Ležim u krevetu bolestan od sušice u trećem stadiju; meni su dakle dani odbrojani. Kao svakom drugom bolesniku tako je i meni dan strašno dug, a još mi je duža noć. Onako u besposlici, besanici više se puta mišlju vraćam u dane svog prošloga života. Pak, kad ih onako ispitam, kako sam ih preživio, osjećam, da s nekima mogu da budem zadovoljan, a s nekima nikako ne mogu. Sada me na smrtnoj postelji savjest kara zbog vremena loše upotrebljenog. Ali što ću sada? Kako ću moći sada, s dušom na jeziku, da ispravim zlo počinjeno, a da nadoknadim dobro propušteno? Dok sam tako razmišljao i mučio se, domislilih se, da bi

barem što god mogao nadoknaditi, kad bih u krupnim potezima opisao svoj život. Što bude u njemu dobra, možda će koga na dobro potaknuti, a što bude zla, poslužiti će u istu svrhu.

Evo me dakle na posao. Zamotan u vuneni šal sjedim u krevetu, na koljenima mi nekoliko listova bijelog papira, a u ruci olovka, pa u ime Božje!

Najprije ipak radi jasnoće moram da napomenem, da sam potomak stare plemićke obitelji, a danas i ako je plemstvo izgubilo negdašnju važnost, moja obitelj spada u prve obitelji mjesta.

Od prve pričesti do mature.

Dok nijesam počeo ići k svojem vjeroučitelju, da me pripravi na prvu sv. pričest, bio sam kao svako drugo dijete. Bilo u mene i neposluha i lijenosti i laži i ostalih mana, kojih ima u djece. Sjećam se ipak veoma dobro, da sam bio dobra srca i ponosan. Vjeroučitelj mi je pripovijedao mnogo primjera, kako je mnogo djece već u mojim godinama (bilo mi je 12 godina) žarko ljubilo euharističnog Isusa. Meni bi katkad to pripovijedanje izmamilo suze na oči, a na koncu čisto sam zavidao sv. Tarziciju, koji je volio junački poginut nego li podlo predati poganima svete čestice.

Uoči prve sv. pričesti obavih svoju općenitu sv. ispovijed, na kojoj sam iskreno i odvažno ispričavao sve svoje djetinjske grijehе. Misao me na sutrašnju sv. pričest cijeli dan držala u nekoj grozničavoj ali slatkoj uzbuđenosti. Sve sam se bojao da će nadoći kakva zapreka, pak će se sv. pričest morati odgoditi. Kad sam uvečer legao, dugo nijesam mogao da usnem. Dakle ću sutra zagrliti Isusa?! Još se nijesam bio snašao od sreće.

Sutradan rano, bila je Bijela nedjelja, majka me probudi, te za ovu zgodu prvi put obukoh crno salonsko odijelo. Moji su obrazi gorjeli od sreće, pak se još sjećam, kako mi ih je hladio svježiji proljetni zrak. Kad stigoh u crkvu, klekoh u klupu, koja je bila pokrivena crvenom tapetom, a srce mi lupalo, lupalo... Počne sv. Misa, a meni se sve čini, da župnik dulji... Kad li će već početi pričesćivati?

Gospodine, nijesam dostojan... mene zaoj oblije. Srce će mi puknut od radosti, a opet me nekako stiska strah, da ja grješnik primim milog, čistog Isusa.

Župnik dolazi k meni i pruža mi sv. česticu, a ja dršćući otvaram usta. Odmah osjetim, da mi je nešto kao plamen ožarilo lice, više ne vidim, jer me krupne suze obliše. Prekrižim ruke na prsima, prignem glavu i... ne sjećam se više, što sam Isusu govorio, svakako ne bi nitko drugi mogao razumjeti, jer nijesam znao, ni ja što govorim. Samo to znam, da je tog časa nastao potres, bio bih nepomično čekao, da me zgnječi crkveno svodovlje.

Od ovog dana, koji mi je duboko ostao usaden u pameti, mnogo sam se promijenio. Više nisam mario toliko ni za igru ni za drugeve. Marljivo sam učio, a u slobodno vrijeme čitao *Nasljeduj Krista*, što mi ga darovao jedan stric. Inače sam čitao pretežno

knjige asketske, napose hagiografske. Podvečer bih pošao u stolnu crkvu. Kleknuo bih pred Oltar Presv. Sakramenta i tu klečao po sata, cijeli sat. Za ovo vrijeme nisam molio iz molitvenika, a ni inače usmeno; moja je molitva bila neposredan izljev čuvstava, kojih mi je srce bilo prepuno.

Tih dana, kad mi se pamet, srce i mašta bavila samo Bogom, dopade mi ruku Ceparijev Život sv. Alojzija. Još ga ne dočitah, a meni sunu misao: da ja učinim kao i on? Od tog dana lebdio mi pred očima samo ovaj ideal: otići u Isusovce, pak još mlad proliti krv za Isusa pod žarkim suncem Indije ili južne Afrike.

Rodbina je doznala za moju želju, pak me svak nastojao da odvрати, kako je bolje umio i znao. Ali ja tvrd ne popuštah. Zaludu mi predočivahu da sinovi boljih obitelji ne idu više u svećenike, a kamoli u redovnike. Ja njima navadam sv. Alojzija. Dugo je potrajala ova borba, koja dovrši polovičnom mojom pobjedom: otići ću u svjetovne svećenike. Međutim do ispita zrelosti ne smijem obući klerikalno odijelo.

Znajući dobro, da mi zabraniše obući kleričko odijelo, više da mi dadu prigode, nek mi „ishlapi djetinji zanos“, nego da me očuvaju od nepromišljenih koraka, odlučih čuvati svoje zvanje bolje od prije.

Premda sam bio već momčić, dnevno bih dvorio kod sv. Mise, a pričesćivao se svake svetkovine. Za ovakvo moje vladanje, tako različito od mojih vršnjaka, gdje koji me hvalili, ali sam zato bio ismijan od mojih drugova. Gdje koji bi mi znanac i kućni prijatelj u četiri oka znao kazat, da ću ovako zaglupiti, da se mladić mora provešeli, da je meni mjesto među drugovima, a ne u sakristiji. Ovdje moram primjetiti da sam ipak s nekim drugovao, ali ovi i ako nijesu namjeravali u svećenike, nijesu mi se ni rugali.

Tako prodoše godine jedna za drugom, dok me evo i u osmom razredu gimnazije.

Lj. V.

(Nastavit će se).

UREDNIŠTVO „ŽIVOTA“
ZAGREB 1/147

LISICA I JEŽ, ILI, KAKO DA SE VLADAMO.

Čitao sam jednom, veli slavni francuski svećenik — feljtonista i romanopisac *Pièrre l' Hermitte* („Petar — pustinjač“), staru jednu priču.

Sijedi lisac susreo u vrtu mlada ježa.

Doduše nije držao ruku u džepu poput nekih govornika, jer nije nosio hlača, ali ga gledao s onim bogovskim smiješkom, što začarava mnoštvo. On mu se prikuči i reče:

— Prijatelju, ti si mi pravi čudak, kad još u ovo iza rata doba nosiš na svojoj koži te pretpotopne bodljike. Kako bih te